

ZADRUGAR

Glasilo „Nabavljalne zadruga uslužbencev drž. železnic v Sloveniji“ v Ljubljani VII

Izhaja vsakega prvega v mesecu. = Naročnina letno za nečlane Din 18.— = Posamezna številka stane Din 1:50. = Dopisi in reklamacije naj se pošiljajo na upravni odbor N. Z. U. D. Ž. Ljubljana VII

Samouprava in združništvo

Tri temeljna načela so, na katerih stoji združništvo, to so: samouprava, samopomoč, in lastna odgovornost.

Samouprava pomeni, da si zadruga samostojno določa svoj delokrog, da si sama daje zakone in ustavo v združniških pravilih. Samouprava pomeni tudi, da ima zadruga poleg lastne zakonodaje tudi lastno upravo, da sama vodi vse upravne posle potom občnega zbora, upravnega odbora in nadzorstva.

To so organi, ki vrše svoje dolžnosti radi skupnosti, v zavesti, da je vsakdo po svojih sposobnostih v večji ali manjši meri dolžan delati za občnost, za skupnost.

Ako govorimo o bistvenem znaku združništva, samoupravi, je gotovo, da stoji proti tem nasprotna smer, centralizem v združništvu.

Tak centralizem, okoli katerega se zbirajo manjše ali večje zadruga, kot podružnice brez lastne samostojnosti, ni več podoben združništvu, ta naziv neupravičeno nosi, ker je v bistvu že kapitalistično podjetje.

Pri centraliziranih združgah ni več govora o samoupravi, ker izgube člani dejansko vsak upogled in upliv v vodstvo zadruga.

Članom tako podjetje ni več družega, kakor trgovec, vrši pa le eno izjemo, da članom koncem leta odstopi gotov procent od čistega dobička.

V vprašanju lastne odgovornosti, ki tvori temeljno kreditno bazo za poslovanje zadruga, centralizem predstavlja veliko nevarnost in protislovje, napram gojeni vestnosti v poslovnem zaupanju, ker ima vodstvo v rokah ravnateljstvo, ki je že zdavno zgubilo radi preobširnosti podjetja vse stike s članstvom. V takem slučaju je tudi nesmiselno, da nosi odgovornost članstvo za poslovanje, nad katerim je že izgubilo svoje zaupanje.

Pri združgah, kot je na primer naša nabavljalna zadruga, imamo pa vso garancijo, da se načela samouprave, samopomoči in lastne odgovornosti, tudi — izvršujejo.

Člani imajo zavest, da njih zadruga ni tuje podjetje, ampak da je to zadruga, pri kateri imajo oni besedo potom občnega zbora, ker edino oni nastavljajo organe upravnega odbora in nadzorstva.

Zato moramo ostati pristaši zadruga, pri kateri se vrši dejansko načelo samouprave, ker pri takih združgah obstoja med člani ozka vez, obstoja vzajemnost in skupnost, kakor med člani ene družine. Vsi združniki imajo skupen interes na procvitanju podjetja, pri katerem se smatrajo solastniki in soupravitelji.

Kot taki se bodo tudi zavedali moralnih dolžnosti, ki so skoro važnejša od gospodarskih to je: vzgoja k skupnosti, k vzajemni pomoči in navajanje k delu za občo korist.

Ako se v združgi ne bo uvajalo poleg gospodarskega, tudi to načelo, načelo, da ima sleherni posameznik dolžnost delati na polju moralne vzgoje in nekaj žrtvovati za občo korist, potem se taki člani ne smejo imenovati združnike.

Ljudem, ki jim je lasten egoizem več, kot ljubezen in pomoč do bližnjega, delo za skupni blagor smrdi, ker se pri njih uveljavlja načelo dobičkarstva in sebičnosti.

Take ljudi mora preobraziti le agilno združno delovanje v moralnem oziru. — Agilnost je pa doma zopet le tam, kjer se dejansko izvršuje načelo samouprave.

Združništvo bije boj proti dobičkarstvu, sebičnosti in špekulaciji, ki je zopet doma le tam, kjer manjka moralne vzgoje, vzgoje za koristi celokupnosti in vzajemnosti in tam, ker manjka ali ni mogoča zadostna kontrola skupnosti nad poedinci.

Blagoslovljeno bo delo le one zadruga, ki se drži dosledno temeljnih načel združništva, samouprave, samopomoči potom vzajemnega dela na gospodarskem in kulturnem polju, ker le take zadruga bodo sposobne izbojevati boj, proti nemoralnemu kapitalističnemu izkoriščanju.

Za ta načela se bori in žrtvuje tudi naša zadruga, da doprinese svoj obulus k gotovemu osvobojenju in prerojenju.

Poslovni davek in sladkor.

Ko smo dobivali l. 1920, radi padca dinarja komaj 25—30 odstotkov predvojne plače in se niso mogli otresti raznih deputacij lačnega uradništva, so jim vrgli kost, ki jo naj gloda: Nabavljalne zadruga.

Predno se je ideja oživila, proučila izvedla, predno so začele zadruga za šilo poslovati, je že prišlo l. 1923, ko smo doživeli v Curihi kurz 3.60 za dinar.

V življenje so spravili zadruga takrat, ko se je ravno nehalo pravo življenje za trgovino.

Od l. 1916 do 1923 je bilo lahko trgovati. Danes si kupil — jutri prodal s sigurnim dobičkom.

Zdaj pa je narobe. Danes moraš kupiti, založiti se za 1 do 2 meseca, pa nisi gotov, če ne boš dobil za to blago ono svoto denarja, za katero si nabavil blago. To se najbolj pozna manufakturstom, pa tudi v špeceriji ni vedno boljše.

Skratka, danes je zguba s trgovino. Kdor nima rezerve iz časov 7 dobrih let, bo v 7. letih suše onemogel.

Zadruga se začele poslovati brez rezerv, ravno v času neugodne trgovske konjunktore.

Pustili so jih živeti — in jim dali gotove ugodnosti, med katerimi ni ravno zadnja »oprostitev vseh davkov«.

Dosti je bilo treba požrtvovalnosti in nesebičnosti, da so uslužbenci v teh slabih časih spravili svoje zadruga do solidnega temelja.

Nestrpnost, zasmehujoča kritika sumničenja, skozi vse to so prebredli razni odbori.

Kot nagrado za to delo pa so dobile zadruga pozdrav od ministrstva finance, da morajo za tri leta nazaj plačati poslovni davek.

Seveda ni nihče s tem davkom kalkuliral, pa smo izračunili, da bi šlo preko 60 odstotkov vseh novih združg v konkurz, če bi se res od njih davek iztirjal.

Interpretacija zakona po upravnem sodišču v Celju, in vse prošnje in koraki Saveza so bili zaman.

Na moralno stran novega združništva, na vse prešane težave, na posledice eksekucij, na itak bedni materijelni položaj državnih nameščencev — na velikanško razočaranje še onih par idealistov, ki se žrtvujejo za te vrste javnega gospodarstva — na vse to se nihče ne ozira. Ne poznajo vsega tega.

Plačaj, plačajte, se glasi deviza ministarstva finansija. Če kdo pri tem pogine — ne vpraša nihče. Tako delajo z nami, s Savezom nab. zadrug.

Drugače pa postopajo napram »Savezu šečernih fabrika«.

Češki sladkor stane v Trstu ca 4.50 Din za kg. Ako se ga hoče uvoziti, se mora plačati poleg 5.— Din trošarine še ca 4.— Din uvozne carine za kilogram. S prevozom vred stane češki sladkor ca 15.— Din za kg franco Ljubljana.

To je za nas konkurenčna cena, po tej ceni ga prodajajo lahko tudi naše tovarne. In to izkoristijo naše tovarne do skrajnosti.

Češka postavi sladkor v Trst za 4.50, naš sladkor se mora plačati v tovarni po 8.— Din. Radi omenjene zaščitne carine imajo naše tovarne pri sladkorju 100 odstotkov več dobička kot češke tovarne. Računa se, da se letos porabi ca 7000 vagonov sladkorja; zaslužili so ravno radi zaščitne carine ca 200 milijonov, ne glede na normalni dobiček pri sladkorju.

Lani so se zgovarjale tovarne, da so morale plačati za 100 kg repe 60 Din, kot je to določila država. Pa smo čitali, da so ji stisnili ceno na 48 Din i še plačali niso sproti vsega.

Sodi se povprečno, da so zaslužile tovarne ca 200 milijonov Din radi zaščitne carine, katere je moral plačati naš konzument.

Ali ni nikogar, ki bi odpravil to krivico, to odiranje širokih slojev? Najlepše je pa pri celi stvari še to, da so delnice teh tovarn po večini v rokah čifutov, ki niso niti naši državljani (madžarski in češki židje).

Ta nečedni dobiček roma v tujo državo. Le nekaj delnic se nahaja v naših rokah (nekaj poslancev itd).

Zato tudi ni zalegla tozadevna interpelacija v parlamentu!

Tu je bil finančni ministr velikodušen kavalir, da je pustil sladkornemu kartelu »veselje« do gojitve sladkorne industrije.

Našim zadrugam pa se pripravlja »veselje«, do združne ideje, ko se od njih tirja za 3 leta nazaj poslovni davek, ko jih žene v propast.

Ali klonemo in poljubimo Izraelu nogo ali delamo naprej na polju samoosvojitve?

Danes sladkorni kartel, špiritni kartel — jutri železni kartel — za spremembo spet kako svetovno vojno itd.

Naša ideja je kartel konsumentov, ki bo sam prevzel produkcijo. Dolga je naša pot, ali začeti je treba. Vsak dan odlašanja pomeni izgubo, izgubljenih postojank.

Združništvo po svetu.

Da seznanimo naše člane o razvoju združništva, ki ga goje poleg nas tudi drugi kulturni narodi na svetu, bomo pod tem naslovom prinašali stalne in najnovejše statistične podatke različnih držav.

S tem hočemo pokazati, da ideal združništva ni prazna fraza, marveč, da ima velikanški pomen za bodoče gospodarsko obliko v posameznih državah. Če goje intenzivno združništvo kulturnejši narodi, kakor smo mi, potem tega gotovo ne delajo iz kratkočassja in za zabavo, marveč mu prerokujejo odločilen pomen, iz katerega bo nekoč vzklilo boljše in srečnejše življenje ljudi na svetu in vzgojil boljši človek in s tem boljša človeška družba.

V naslednjem podajamo nekaj podatkov o stanju združništva v bratski Češkoslovaški republiki.

Po statističnih podatkih državnega statističnega urada, je bilo na Češkoslovaškem koncem decembra 1924 14.923 zadrug in sicer: na Češkem 8045, na Moravskem 3656, na Šleskem 673, na Slovaškem 2386 in v Karpatski Rusiji 282.

Največ od teh je kreditnih zadrug, ki jih je v republiki 5852 in sicer: 4385 Rajfajzenovk (kampelick) in 1476 šulcedelčevk.

Kreditne zadruge Rajfajzenovke se nahajajo večinoma na deželi med kmečkim ljudstvom.

Nabavljalnih in prodajnih zadrug je 3479.

Okroglo se računa, da pripada 8500 zadrug ali 75% celokupnega števila zadrug kmetijskemu združništvu.

Delavskih in obrtnih konsumnih zadrug je 5412.

Češkoslovaški drž. uslužbenci imajo tudi svoje nabavljalne in prodajne zadruge, od katerih prednjači ona poštnih uslužbencev s sedežem v Pragi. Železničarske konsumne zadruge so šele v razvoju in nimamo še točnejših podatkov. Gotovo pa je, da so železniški uslužbenci na Češkoslovaškem boljši zadrugarji kot mi in da se bomo mogli od njih še mnogo učiti.

Ker smo goraj omenili zadrugo poštnih uslužbencev, je dobro, da zvedo naši člani, kako ta zadruga prospeva.

Ustanovljena je bila leta 1920, ter šteje danes nad 60.000 članov.

Sezidala si je na Vinogradih v Pragi lastno združno palačo s šestimi nadstropji, ki je bila otvorena l. 1924.

V tej palači se nahaja, kino dvorana za 1500 oseb prostora. Kino podjetje seveda v rokah zadruga. Dalje krasni prostori za restavracijo, kavarno, opremljeno z vsem luksusom in komfortom. Restavracija prehranjuje dnevno do 1000 oseb s hrano.

Tudi ta dva podjetja vodi zadruga sama. Prodajalne kolonijalnega blaga se nahajajo v pritličju, prodajalne manufakture in obutve zavzemajo s potrebnimi pisarnami vred celo I. in II. nadstropje.

V njej ima svoj sedež strokovna organizacija poštarjev, ki šteje 50.000 članov s svojimi zborovalnimi dvoranami, dvoranami za predavanja, ki se vrše dnevno, dvorano za knjižnico, ki je jako bogato založena z različnimi knjigami. Če me spomin ne moti, se nahaja v knjižnici čez 300.000 različnih knjig.

Dalje je dvorana za čitalnico, ker imajo člani na razpolago vse češko časopisje in tudi inozemskih je precej. Tudi slovenski listi se dobe.

Poleg raznih pisarn, ki so v teje velikanški palači nameščene, se nahaja še 36 zdravih in z vsem komfortom opremljenih stanovanj.

Cela palača je stala 12 milijonov K. č. približno toliko, kot palača Ljubljanske kreditne banke v Ljubljani.

(Dalje prihodnjič.)

Zakaj smo zvišali cene za moko?

Koncem januarja se je podražila moka v Banatu od Din 6.30 na 6.80, celo preko 7.40 se je moralo plačati zanjo.

Od takrat naprej je valovala cena za pšenico franko Banat med 4.50 in 5.00 Din, za moko med 6.60 do 7.—, za slabše tipe moke in 6.80 do 7.40 za boljše tipe.

V Ljubljani se je prodajala moka ničla po 7.50 do 7.75, krušna po 6.50 dvojka po 7.— Din do 7.25.

Koncem februarja se je pričakovalo, da bodo cene pšenici znatno padle, ker je prišla takrat na trg avstralska in argentinska pšenica.

V Ameriki so šli čikaški borzijanci dvakrat s pšenico doli do 1.35 za bušel in zopet nazaj do 1.80, 1.90.

Valovanj je bilo tako veliko, situacija tako nejasna, katera struja da bo zmagala, da je bilo trgovcem težko kalkulirati.

Pri tem valovanju se ni obnesel sistem, ki ga imamo v zadrugi, namreč princip, da prodajamo po možnosti celi mesec po isti ceni.

Večina v odboru ni bila za to, da se med mesecem cena zviša.

Tako se je moralo 25. v mesecu že vedno kalkilirati, kakšna bo povprečna cena v prihodnjem mesecu.

In v pričakovanju padca cen se ni šlo previsoko.

To postopanje ni trgovsko, in je za podjetje vedno riziko.

Zvišati se ne sme, — znižati pa se mora, kadar je situacija taka.

Ali večina odloča, in se je pač tako delalo.

Seveda se je ljudem, našim članom dopadlo, ko smo bili par mesecev ca 90 p pod Lj. tržno ceno, in od nakupljive moke dobi še dividende. To je bil promet.

Pritožbe nismo imeli nobene, tudi ni nihče vprašal, zakaj smo tako poceni z moko.

Plačevali smo jo včasih po 6.85, 6.90 in prodajali po 6.80.

Konec maja je bila situacija sledeča:

Dobili smo informacijo, da se bo uvedla uvozna carina 10.— zlatih Din na 100 kg moke. — Ker so zaloge pšenice in moke v naši državi izčrpane, in smo odvisni od uvožene ameriške, — je bilo jasno, da se bo s tem moka podražila za ca 60—80 para pri kg, če ne več.

Pa uvozne carine ni bilo, ne 20. V. ne 1. VI., ne 10. VI. in je menda tudi ne bo.

Baje so intervenirale tuje države in nam grozile, da bodo nabili na naš les uvozno carino, ako bodo naši uvedli uvozno carino na moko in ameriško mast.

Hvala Bogu, da se je to preprečilo, ali kot trgovci smo morali s tem hladno računati.

Če bi res prišla uvozna carina, bi nam po situaciji od 20. V. — res zveržili vso moko.

Prodali smo od februarja do aprila mesečno več kot navadno, in to samo radi prenizke cene.

Nekateri člani ugovarjajo, češ, zakaj bi morali mi trpeti radi par verižnikov.

Ravno nasprotno je pravilno.

Ako bi naši člani plačevali recimo moko 50 para dražje kot zunaj, to vendar ni izgubljen denar.

Če dela zadruga n. pr. z 20% dobička, se to vendar koncem leta razdeli.

Ako pa se dela pri enem predmetu z izgubo, ali z manjšim dobičkom, kot se misli dati dividend — se mora spopolniti ta izguba z dobičkom pri drugih predmetih. Ravno tu se ne da izkoriščati.

Edino pravilno in zdravo je stališče, da se dela pri vseh predmetih (izvzemši luksus) z enakim procentom dobička, — da se pa pri tem še vedno dviguje in zniža cene po zunanjem trgu.

Ko je enkrat odbor pristal na zvišanje cen med mesecem, so se člani pritoževali, — zakaj moram jaz dražje plačevati kot Ljubljčan, ki je prišel teden pred mano na vrsto.

Naravno, ako ne znižamo pravi čas, kadar je treba, nas niti ne pogleda član, kaj še, da bi iz solidarnosti kupil.

In kdor verjame v zavednost članov ali da še ne razume, da se ne sme biti tu preveč sentimentalni, se lahko uči od teh vzgledov.

Razmere se izboljšavajo, tudi naše članstvo je drugačno kot leta 1922, vendar bo še dosti Save preteklo, predno bo vsaj polovico članov videlo v zadrugi kaj drugega, kot navadno trgovino, ki mora dajati koncem leta še dividende.

Zadružni vestnik.

1. **Prodaja morskih rib.** Že nekaj mesecev sem naročamo redno ob srednjah sveže morske ribe. Zanašati se pa ne smemo člani na ta dan, ker se večkrat zgodi, da radi slabega vremena sploh ni rib na Sušaku, ali pa so predrage, in jih tedaj ne vzamemo.

Sedaj dobivamo sardele in skombri. Cena je različna, kakor je pač lov.

Do 12. ure prodajamo ribe samo članom, po tej uri pa sploh železničarjem. — Redna naročila moremo sprejeti samo pod pogojem, da se zaveže dotičnik, da jih tudi plača, ako jih ne pride iskati.

Imamo sedaj primerne zaboje za prevažanje rib v ledu, in upamo, da bomo mogli tudi poleti ustreči članom s svežimi, nepokvarjenimi ribami.

2. **Prodaja vina.** Dobili smo za poskušnjo nekaj dalmatinskega vina. Cena Din 8.50 in 10.50 za liter navadnega in 20 ter 23.— Din za fino dezertno vino prešano iz suhega grozdja.

Vino se ne prodaja na kredit.

Samo onim članom, ki nimajo večjih dolgov se da primerna množina na kredit ob času skupnega naročila ostalih potrebščin.

Razun onega po 8.50 so vina tako močna, da sploh niso za piti v večji množini in so prijetna samo v dozah pol do enega kozarca.

3. **Kuhinjska posoda.** Od 25. VI. dalje imamo v zalogi tudi kuhinjsko posodo (tvrške Westen v Celju).

4. **Prodaja manufakture in oblek.** — Sličen dogovor glede nakupa obleke in manufakture kakor pri tvrdki Kunc in Majer, imamo sedaj tudi s tvrdko Derenda za obleke (cenejša izdelava) in tvrdko »Oblačilnica« v Ljubljani.

Svetujemo pa našim članom, da si sploh ne kupujejo danes ničesar, ako ni ravno skrajna sila. Bombaževina se je že precej pocenila, sedaj je začela padati na svetovnem trgu tudi volna, ki je bila dosedaj ca 100 posto dražja, kot pred vojno (računano v zlati valuti). Ker se obenem popravlja naš dinar, bomo kupili drugo leto obleko lahko za ca 30 do 40 po sto cenejše.

Vprašanja in odgovori.

A. K. Lj.

Zakaj ne začnemo z mesnico?

Na to smo že večkrat mislili in razpravljali pred dvema leti.

Kolikor imajo druge zadruge izkušnje, se ne obnese skoro nobeni zadrugi prodaja mesa. V Franciji, kjer je na stotine zadružnih pekarn, životari komaj par mesnic. Ne boljše v Angliji, v domovini zadružništva. Tudi tam niso še člani toliko zavedni, da bi pokupili vrat, prednji del in ne samo bržole itd. Slabše vrste meso je vedno zastajalo ali pa so člani toliko godrnjali, da se ni ljubilo nobeni zadrugi za stalno prodajati mesa.

Pri naših članih bi ne bilo boljše, recimo nekaj slabše. Pridnosti, varčnosti in previdnosti privatnega mesarja ni kdo kmalu kos, zadružna oblika prodajalne že ne. Do rentabilnosti se pospne zadružna mesnica šele takrat, kadar je obrat v njej že veleobrat.

Danes bi se pri nas gotovo splačalo ustanoviti mesnico. Mesarji delajo sedaj z velikim dobičkom. Živina je padla tekom pol leta že od 16 Din na 10, slabša celo na 7 Din in še manj, ker se vkolje poprečno pri govedini ena tretjina, imajo pri tem velikanski dobiček. Uspeh lastne mesnice bi bil ta, da delamo tudi mi sami s takim dobičkom, ali pa da začnemo zbijati ceno navzdol. Delati z večjim dobičkom ni naš namen, če zbijemo ceno navzdol, začnejo potem mesarji sami iz jeze konkurirati nam toliko časa, da bi morali odnehati. — V enem ali drugem slučaju bi storili ljudem dobro.

Podobno smo zbili tudi cene svežim morskim ribam na trgu, od 35 Din na 25 celo na 20 Din.

Žal, da nimamo zato urejenega lokala, sicer bi se te akcije gotovo lotili, če tudi samo za toliko časa, da zbijemo zunanje cene, da prisilimo mesarje, da delajo s krščanskim dobičkom.

Kadar se bo zidalo, ne smemo tega prezreti.

A. K. Ljubljana.

Ali bi se dalo urediti menzo v Ljubljani, kot jo imajo v Zagrebu.

Tam so na hrani celo družine. Se jim ne splača kuhati doma, tako je tam poceni.

To ni nova ideja. V Angliji so se spravile gospodinje, in si v večji hiši uredile skupno kuhinjo, ter si s tem prihranile služkinjo. V Ameriki si revni sloji prihranijo s tem celo lastno gospodinjstvo, in žena dela lahko v tovarni ali doma v domači industriji.

Novejši bloki stanovanj na Dunaju imajo skupna gospodinjstva, lastne telovadnice, pralnice in sušilnice, republika sama zase.

Tudi pri nas bi ne škodovalo ustvariti v tem času kaj podobnega.

Imamo pa itak v Ljubljani železničarji še takozvano inšpektoratsko kuhinjo. — Železničarji kakor tudi njih otroci, družina, dobe tam hrano dosti poceni.

Nima pa ta kuhinja možnosti razvoja, lokal je premajhen, da bi si povečali svoje prostore ali dobili kaj primernega poceni v najem, ni več danes za pričakovati.

V okviru zadruga bi se to dalo sčasom napraviti, pa tudi nam ne gre boljše za lokal. Je pa tudi še to:

Za pristop v članstvo zadruga je treba plačati delež 300 Din. Imamo pa tudi največ članov med železničarji, ki imajo obilno družino.

V kuhinjo pristopijo največ samci, ki so abonenti od danes do jutri. Tem se ne splača pristopati kot člani. Najboljše bi bilo, da se ustvari zato s podporo naše zadruga nova forma, ali zadruga ali društvo, kot obstoja podobno tudi pri Perlesu v obliki humanitarnega društva, toliko, da pač obstojajo nekaka pravila in da je ta forma poznana kot juridična oseba, ki more biti lastnik, ki more jamčiti, nastopati itd.

To je pesem bodočnosti. Kadar se bo zidalo za železničarske prehranjevalne ustanove, morda se bo kdo zavzel tudi za to vprašanje, odvisno je to od socialnega pojmovanja voditeljev, kakor tudi od tega, kako pojmuje osobe samo take naprave.

V Zagrebu so imeli večne prepire in pritožbe, proteste in kravale, ko so uvedli sistem, da se vsak izključi, kdor zabavlja ali se neopravičeno pritoži, šele takrat je nastal red in mir, nakar je začela kuhinja dobro funkcionirati.

Če so pri nas ljudje kaj drugačni, ne vemo, dosti boljši niso, in kdor bi se lotil tega vprašanja, bi moral imeti še dosti več potrpežljivosti in prakse, kot se jo zahteva pri vodstvu zadruga.

Marsikaj bi se dalo narediti, če bi bili ljudje zreli, solidarni in kar je glavno, če bi imeli smisel za vzajemnost in čut za splošni blagor celokupnosti.

Cenik

glavnih predmetov živil za mesec julij 1925.

vrsta blaga	enota	Din
Mlevski izdelki:		
Moka pecivna 0 gg	kg	7.—
„ mehka	„	6.80
„ krušna	„	5.50
„ ajdova	„	6.50
„ ržena	„	—.—
„ koruzna	„	3.—
„ krmilna	„	2.50
Zdrob pšenični	„	7.50
„ koruzni	„	4.—
Otrobi pšenični	„	2.30
„ koruzni	„	1.85
Testenine:		
Makaroni italijanski	„	15.—
„ domači	„	11.—
Polži italijanski	„	15.—
Rezanci za juho	„	11.—
Spagetti	„	11.—
Fidelini	„	11.—
Zrnje:		
Riž I vrste	„	10.—
„ II „	„	8.—
Koruza v zrnju	„	2.30
Fižol koks	„	4—3
Sladkor:		
Sladkor kocke	„	16.—
„ sipa	„	14.—
Limonadni prašek	zav.	1.—
Kava:		
Kava I vrste	kg	54.—
„ II „	„	46.—
„ žgana	„	58.—
Ravni primesi:		
Kava Kneip	„	15.50
„ družinska	„	12.50
„ kolinska	„	23.—
Cikorija Frank	„	23.50
Drugi predmeti:		
Mast domača	„	28.—
„ ameriška	„	27.—
Sol debela	„	4.—
„ nemška drobna	„	4.50
Delikatese:		
Slanina prekajena	„	25.—
Krače prekajene	„	25.—
Svinjska glava in parklji	„	12.—
Polenovka suha	„	25.—
Sadije:		
Češple domače	„	10.—
„ bosanske	„	17.—
Rozine	„	26.—
Mandelni	„	58.—
Tekočine:		
Olje namizno	„	23.—
Olje olivno	„	25.—
Kis dvojno močan	„	4.—
Mineralna voda 1/2 l	„	7.50

Vrsta blaga	enota	Din
Potrebščine za perilo:		
Milo »Schicht«	kg	17.—
„ »Zlatorog«	„	15.—
„ »Gazela«	„	14.50
„ terentinovo	„	19.—
Milo toaletno	kom	4, 7
Manufaktura:		
Platno za rjuhe	m	32.—
„ rujava	„	30.—
„ Wassertuch	„	36.—
Kotenina za predpasnike	„	15-18
Nankin za perje modro	„	19.—
„ „ „ rudeče	„	19.—
Madapolan amerikan.	„	15.—
Molinos zelen za srajce	„	15.—
Flanela zelena za skaute	„	18.—
Obrisače	kom.	14.—
Pletenine:		
Nogavice ženske	par	15-42
„ moške	„	8-18
„ otroške	„	8-28
Obutev:		
Čevlji moški	„	280
„ ženski visoki	„	290
„ „ nizki	„	220
Razno blago:		
Sukanec bel in črn 10-12	cev	6.—
„ „ „ „ 16-30	„	3.75
„ „ „ „ 40	„	3.—
Vrvice za čevlje	par	125—2
Varnostne igle	ducat	2.50

Cene so neobvezne.

Zadruga kupuje steklenice prazne: 1 l in 1 1/2 l od 1.50 do 2.50 Din.

Sukno na metre si člani lahko nabavijo pri tvrdki »Textiliana« v Kočevju proti nakaznici.

Zadruga ima sedaj na novo v zalogi kuhinjsko posodo in sicer: lonce, kasarole in zajemalke od 1/2—6 litrov.

Desertna vina v steklenicah à 1 1/2 l steklenice Din 38.—, 1 l steklenice Din 25.—, 3/4 l stekl. Din 19.—.

Amerikanske masti ne bomo imeli nekaj časa v zalogi, ker je po svoji kakovosti napram domači masti predraga.

Priporočamo gospodinjam, da poskusijo s kolinsko cikorijo.

Je nekaj cenejša, nekaterim celo boljše ugaia, kot frankova cikorija. Je to stvar okusa, samo opozarjamo na to naše gospodinje.

Izdajatelj: »Nabavljalna zadruga uslužbencev državnih železnic v Sloveniji«.

Glavni in odgovorni urednik Fr. Rupnik.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.